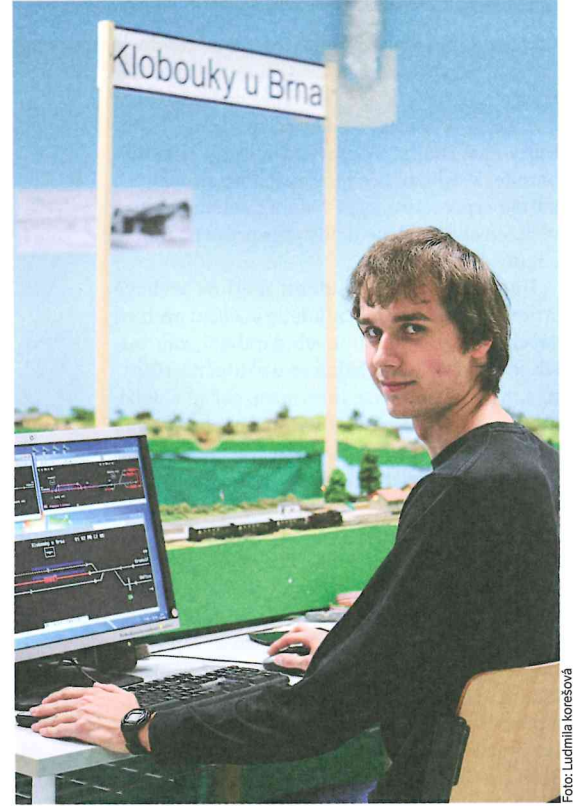
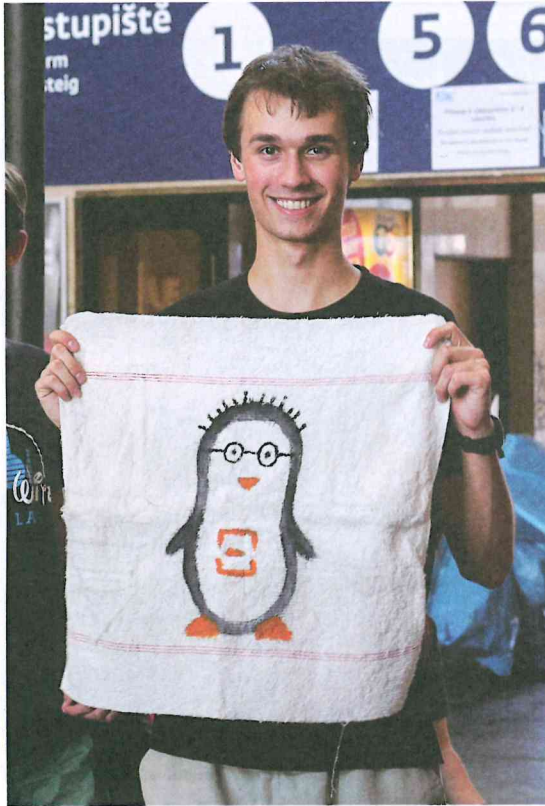

Týden studenta:

Učení máme nad hlavu, s mediky bych se ale nesrovnával

K programování ho překvapivě přivedlo modelářství. Teď se počítačům věnuje i ve volném čase a dokonce o jejich fungování učí malé děti. Studentovi aplikované informatiky Janu Horáčkovi se na jeho domovské fakultě líbí především osobní přístup vyučujících a přátelský kolektiv spolužáků.

Na fakultu dochází každý den. „To ovšem neznamená, že bych ráno vlezl do učebny a opustil ji po seminárním a přednáškovém maratonu pozdě odpoledne. Momentálně mi rozvrh zaplňují asi tak dva předměty denně. Při jeho plánování jsem se snažil dodržet pauzy na oběd, o které jsem se nechtěl ochudit. Aktuální studijní plán mi vyhovuje,“ pochvaluje si Jan.

Skladba předmětů se liší obor od oboru. Honza si záměrně vybírá takové, které se od sebe tematicky výrazně liší. „Ve svém studiu chci jít spíše do šířky než do hloubky. Proto si volím kurzy, které poskytují rozsáhlejší škálu vědomostí. Rád si rozšiřuji obzory a získávám větší přehled o informatice jako komplexním oboru. Věřím, že se mi jednou bude hodit při uplatňování teoretických znalostí v praxi, například při počítačovém modelování určitých situací v přírodě nebo hledání, kde všude se v informatice vyskytují podobné mechanismy a jak je užít,“ říká mladík.

Vymysli algoritmus a ušij svetr

Jak sám říká, řada kurzů na fakultě informatiky je mentálně náročná. Obvykle se totiž týkají obrovského množství technických pojmů a principů, které musí student vstřebat v krátkém čase. Náročnost jednoho z předmětů ovšem Janovi nezabránila v tom, aby si ho oblíbil. „Jmenuje se Algoritmy a datové struktury a už jsem jím úspěšně prošel. Skládal se ze dvou seminářů v jednom dni – ráno jsme začínali takzvaným demonstračním cvičením, které se podobá spíš přednášce. Učitel při něm před studenty prakticky ukazuje, jak vyřešit nějaký příklad. Odpoledne pak následovalo standardní cviko,“ popisuje.

Honza přiznává, že spousta studentů tento předmět kvůli jeho obtížnosti nenávidí. „Je pracný a úlohy v něm složité. Vzpomínám si, že

Kouzlu informatiky propadl Honza v souvislosti s modely železnic, když jako kluk zjistil, že se dají naprogramovat.

jsme pravidelně dostávali k řešení dvanáct úloh a každé řešení se táhlo na třech stánkách textu,“ zasměje se.

Jak takové úlohy vypadají? „Zadání může znít třeba takto: představte si plátno o určité velikosti, ze kterého potřebujeme nastříhat látku na různé druhy oblečení odlišných rozměrů. Otázka zní, jak maximálně využít celou plochu tak, abychom získali co nejvíce odstřížků a utržili co největší zisk. Zjednodušeně řečeno, řešení spočívá v náročných a zdoluhavých propočtech. Já bych se coby informatik snažil přijít na algoritmus, který by toto počítání značně zjednodušil a urychlil,“ objasňuje ajťák.

Průběžná příprava? O tom se nežertuje

Domácím studiem nyní tráví méně času než v prvních semestrech. „Hodně záleží na kurzech, kterými v daném semestru procházím. Vzpomínám si, že v prvních dvou ročnících jsem bojoval s matematikou. Tenkrát jsem se před zkouškami o Vánocích učil za jeden den i čtyři až pět hodin,“ vypočítává Jan.

Nepříjemnostem u zkoušky se snaží předcházet důkladnou průběžnou přípravou, kterou nepodceňuje. „Nutí nás k ní i samotní vyučující během semestru. Hlavně programování, které se nedá naučit přes noc, vyžaduje postupné zdokonalování. Jakmile zjistím, že si v nějaké látce nejsem jistý, ihned se na ni zaměřím,“ radí.

Informatika přijíždí na první kolej

Že by mohl malý železničář propadnout světu jedniček a nul? I když se takový scénář jeví jako nepravděpodobný, přesně popisuje, jak si Jan našel k programování cestu. „Když jsem byl kluk, zavedl mě tatka do klubu železničních modelářů. Hra s vláčky mě nadchla a po čase jsem zjistil, že se dají jejich jízdy různým způsobem naprogramovat. Tehdy jsem poprvé objevil kouzlo pro-

gramování a začal jsem se o něj zajímat víc,“ líčí informatik.

Když si vybíral střední školu, padla volba na brněnské gymnázium na Videňské, které se na počítačovou vědu specializuje. „Tam jsem své programátorské dovednosti rozvíjel a propojil tak své dva velké koníčky – železnici a informatiku,“ vysvětluje, jak se utvrdil v nápadu zasvětit svůj život počítačům.

Ve škole mu to nestačí

Na fakultě oceňuje také komunitu lidí, kde se cítí mezi svými. „Neplatí to jenom o spolužácích, ale také o samotných učitelích. Díky jejich přátelskému a osobnímu přístupu se mi poštěstilo dostat nabídku na vedení seminářů. Učit mě nesmírně baví. Proto mimo jiné vyučuju i školáky v informatickém kroužku lužáneckého centra,“ říká student.

O Honzově svázanosti s oborem i univerzitním prostředím svědčí také jeho členství ve Spolku přátel severské země, který zastřešuje aktivity studentů nejen fakulty informatiky, ale i té přírodovědecké. „Organizujeme nejrůznější akce a snažíme se jimi propagovat technické vědy především mezi středoškolačky. Na jaře se zvěřincem pořádáme 12. ročník INTERgalaktické SOBí Bitvy. Během roku zase připravujeme Korespondenční seminář z informatiky, u něhož zodpovídám za hladký průběh,“ představuje Honza.

Až na podzim obhájí bakalářku, rád by pokračoval na magisterském stupni. „Rozhoduju se buď mezi setrváním v Brně, nebo cestou za hranice. Lákají mě severské země, na které jsem od kamarádů slyšel výtečné reference. Chtěl bych se seznámit s jejich modelem školství a případně ho nějak přenést do tuzemska. Pokud zůstanu na Masaryčce, určitě vyjedu na Erasmus,“ uzavírá informatik.

Přemysl Šimák